

[O. Mathiasen.]

hjemmeværnet være i stand til at værne befolkningen mod krigens ulykker? I lovforslaget siges der, så vidt jeg kan se, ikke noget om det. Jeg kan dog ikke tænke mig, at også dette forhold er en militær hemmelighed, som ikke kommer befolkningen ved.

Jeg har på forskellig måde søgt at skaffe mig oplysninger om dette spørgsmål. Bl. a. har jeg meget nøje studeret, hvad generalmajor Erik Kragh — der nu er medlem af det høje ting — har sagt og skrevet bl. a. i en lille bog. Det ærede medlem har været til krigsforhør hos en journalist, tror jeg det var. Generalmajor Kragh søger ved 2 eksempler at vise, hvad der er hjemmeværnets opgave. Det ene eksempel går ud på, at en fjendtlig faldskærmsgruppe bliver kastet ned et eller andet sted for at sprænge en bro. I dette tilfælde skal hjemmeværnet gå til øjeblikkelig aktion, tilintetgøre gruppen, og for at der ikke skal være nogen tvivl om, hvad denne tilintetgørelse består i, forklarer generalmajoren. . . .

Formanden: Jeg gør opmærksom på, at der ikke bruges titler under forhandlingen.

O. Mathiasen: Jeg troede, jeg måtte gøre det, fordi generalmajoren ikke på det tidspunkt var medlem af det høje ting.

Formanden: Han er medlem nu.

O. Mathiasen: Jeg skal rette mig efter det. Det ærede medlem siger, at gruppen skal slås ihjel eller tages til fange. Her er altså ingen smalle steder. De danske hjemmeværnsfolk kan klare det hele. Hvordan det vil gå hjemmeværnsgruppen, hvis den fjendtlige gruppe også er bevæbnet og slår fra sig, står der ikke noget om. Værre er det for hjemmeværnsgruppen, hvis der f. eks. nedkastes tusind faldskærmsoldater. Så bliver der for mange at slå ihjel, så nøjes man med at lægge sig uden om faldskærms-tropperne, observerer dem og prøver at genere dem og hindre dem i at brede sig ved patruljer og små styrker ud over territoriet. Jeg gad vidst, om de tusind fremmede soldater stiltfærdigt vil finde sig i at blive generet på den måde. Hele den militære strategi

forekommer mig at være så, jeg ved ikke om jeg må sige latterlig, at det ville være til at more sig over, hvis det ikke var så dødsens alvorligt.

Denne militære livsvisdom ligger jo på linje med de betragtninger, som det ærede medlem hr. Erik Kragh fremsatte som svar på, hvad det enkelte menneske skal gøre i tilfælde af atomangreb på Danmark. Det ærede medlem siger her, at hvis man mener, der vil komme et atomangreb, skal man grave et hul i sin have; det skal være så dybt som muligt, og så skal man skynde sig ned i dette hul; eller hvis man ingen have har, skal man krybe ind under sengen i sin stue. Hvor længe skulle man blive dér? Det ærede medlem mener ikke at være ekspert nok til at svare på dette, men siger: hvis det var mig, ville jeg ærlig talt blive liggende dér et stykke tid; det sker der ikke noget ved, og man kan jo lægge sig til at sove, siger det ærede medlem.

Hvis der skulle være ærede medlemmer i denne sal, som vil indvende, at sådan kan en generalmajor i den danske hær ikke have sagt, synes jeg det er rimeligt, at man tvivler. Men desværre står det sort på hvidt i en pjece, jeg har i min lomme, men jeg ved ikke, om det ærede medlem har taget afstand fra disse udtalelser siden.

Må jeg sige om alt dette om mulighed af at forsvare vort land med militær og om militær overhovedet, at mit parti har den opfattelse, at et militært forsvar i atomalderen ikke er muligt; det har udspillet sin rolle og bør ikke anvendes, fordi det efter vor mening kun vil virke stik imod hensigten. Det militære forsvar har efter vor mening slet ikke noget på sig, det er helt ude af stand til at løse sine opgaver.

Jeg har forstået § 1 på den måde, at det er hjemmeværnets opgave at træde i funktion i en krig, ikke i fredstid. Den opfattelse er åbenbart ikke rigtig, for i kommentarerne til lovforslaget gør den højtærede minister opmærksom på, at hjemmeværnet ved flere lejligheder har ydet værdifulde bidrag i katastrofetilfælde, ved redningsaktioner på søen o. s. v. Her mener jeg at der virkelig er tale om en positiv hjælpeopgave, et virkeligt hjemmeværn. Vi kan naturligvis ikke have noget imod, at hjemmeværnet tildeles sådanne hjælpeopgaver,